Fra „Skovtroldens" grund til
„SKOVHUSET"

Hellerup Roklub var ikke mange år gammel, før de første røster rejste sig om en week-end grund i Sletten eller Humlebæk — målet for klubbens mange week-end roere.

I 1936 traf bestyrelsen aftale med skovfoged Holm i Sletten om afbenyttelse af en del af hans strandgrund for en årlig afgift på 50 kr. Her var idyllisk, men vi var trods alt ikke os selv. Ønsket om eget hus var stadig på tale ved generalforsamlingerne, og der var en overgang tale om at overtage roklubben »Skjold«s hus, men det blev ved snakken.

I 1941 så det ud til, at ønsket skulle opfyldes, idet der var et egnet hus på den gamle Strandvej i Sletten til salg, men bestyrelsen var for længe om at beslutte sig til købet, og en sparekasse snuppede huset for næsen af os. Nu kan vi sige heldigvis.

Vi logerede stadig hos »Skovtrolden«, som i 1942 havde opført en badeanstalt til brug for os og andre gæster i ugens løb. Vor årlige afgift var efterhånden steget til 200 kr. I 1945 blev Lave Skovdistrikt nedlagt, og skovfoged Holm forlod sletten, og dermed var muligheden for at kampere her udelukket.

Da vi ingen steder havde mulighed for landgang, sygnede week-end roningen hen, og kun ved stor velvillie fra »Skjold«s side fik enkelte hold tilladelse til at slå telt op på »Skjold«s grund.

I 1951 så bestyrelsen ingen anden udvej end at sætte sagen på spidsen og forsøge at skaffe en grund eventuelt med hus, og i oktober 1952 var den samlede bestyrelse i Sletten for at se på hus.

Huset med grund lå lige vest for roklubben »Skjold«s grund, og der var indenfor bestyrelsen enighed om at købe huset, indtil grundejerforeningens formand nedlagde protest over vort køb. Han henviste til statutterne for den parcel, hvori der udtrykkelig stod, at der ikke på parcellen måtte findes sportsklubber udover den (»Skjold«), der allerede lå på parcellen. Dette punkt havde ejendomshandleren ikke vidst besked med. Handelen blev annulleret, og vi trak os ud af handelen uden tab.

Der stod vi så igen uden week-end grund, og sæsonen 1953 viste det mindste antal week-end ture i klubbens tilværelse.

Men så skete det pludselig. — En aften i oktober 1953 talte ungdomsafdelingens leder og formanden om problemet, og de to blev enige om at forsøge endnu engang.

Samme aften ringede formanden til en ejendomsmægler i Humlebæk og forelagde vort problem og ønske. Tilfældet ville, at han havde en villa til salg, der, efter hvad han kunne se, måtte være ideel for

os. Næste aften kørte bestyrelsen samt byggefondens bestyrelse til Sletten, til Gl. Strandvej 284, »Skovhuset«. Enhver gjorde sine tanker på vejen derop. Var vi nu endelig ved målet, eller ville en eller anden servitut atter vælte vort ønske.

»Skovhuset« viste sig at være en toetagers træbygning opført i 1934 af en tømrermester til eget brug, så den side af sagen måtte være i orden. Huset var indrettet, som om det var bygget til os. I stueetagen fandtes en dejlig opholdsstue med udgang til haven, der var fyldt med frugttræer. Køkkenet var enhver langtursroers drøm, med elektriske kogeplader, og endvidere fandtes et kammer med 2 køjer. På 1. sal fandtes en herlig lukket veranda med den skønneste udsigt over Øresund. Fire dejlige kamre med køjer samt W.C. med håndvask. Desuden en stor altan over husets garage.

Selve haven var ideel med træer og buske, og fra haven var der udgang direkte til Lave skov. Men hvordan med landgangsmuligheder — jo, også her var forholdene ideelle. En herlig strand med klitter hørte til ejendommen, og bundforholdene var tilfredsstillende, ingen sten, kun sand — og så det vigtigste — der fandtes ingen servitutter på ejendommen, der forbød sportsklubber. For en sikkerheds skyld havde vi formået landsretssagfører Viggo Larsen til at tage med, og med ham som mellemmand blev handelen diskuteret. Prisen på ejendommen var 40.000 kr. heri indbefattet alt indbo.

Byggefondens bestyrelse, der havde det afgørende ord, bestod af Kai Nielsen, Poul Scheel Krüger, Noll og Jørgen V. Kragelund. Disse fire herrer trak sig tilbage for at votere, og i løbet af 5 minutter forelå afgørelsen — KØB.

Endelig d. 1. oktober 1953 var målet nået. Hellerup Roklub havde fået sit eget sommerhus. I løbet af vinteren blev der indrettet endnu 11 køjer, således at der kunne huses 20 liggende gæster.

Søndag d. 2. maj 1954 blev »Skovhuset« indviet under stor invasion. De første både lå på stranden, og landværts fra var det strømmet til med gæster Efter formandens velkomsthilsen holdt klubbens stifter og æresmedlem Kai Nielsen indvielsestalen.

Den første sæson i »Skovhuset« blev en overvældende succes. Medlemmerne benyttede huset i fuld udstrækning.

I tiden fra d. 18. til 28. juli afholdtes et ungdomsroerstævne med deltagere fra vore venskabsklubber i Norge og England. Stævnet blev en storartet oplevelse for drengene.

Vinteren 1954—55 afholdtes terrænløb hver anden week-end, ligeledes med stor deltagelse.

At der sættes pris på »Skovhuset« giver en udtalelse af et af de yngre medlemmer udtryk for, idet han efter indvielsen udtalte, at vi unge må være de ældre medlemmer taknemmelige for deres bidrag, således at vi, der nu er de ivrigste til at ro, nyder godt af deres forudseenhed.

UNGDOMSRONINGEN

I 1940 begyndte H.R. under vor daværende træner Viggo Petersens ledelse forsøgsvis en afdeling for ungdomsroere d. v. s. drenge fra 14—17 år. Drengene havde kun adgang til roklubben om eftermiddagen, og kontingentet var 20 kr. pr. sæson.

Den første sæson blev lidt af en skuffelse, tilslutningen var underligt nok ikke nær så stor, som vi havde ventet, men man fortsatte alligevel ufortrødent i 1941 — de foreløbige statuter blev gjort definitive, men vanskelighederne meldte sig atter, idet træner Viggo Petersen var fratrådt, og man stod uden en egentlig leder, der havde den fornødne tid til rådighed om eftermiddagen, vi klarede os igennem sæsonen, tildels fordi der heller ikke i den sæson kom den tilgang, vi havde ventet og håbet.

Ved generalforsamlingen i 1942 meddelte formanden, Scheel Krüger, at ungdomsafdelingen sandsynligvis måtte likvideres, da man stadig savnede en leder, og uden en sådan fandt man det uforsvarligt at fortsætte.

I AARENs marts nummer samme år meddelte formanden imidlertid, at ungdomsroningen i hvert fald er sikret i 1942, idet Erling Schou og K. Bach Jensen (brandmanden) i fællesskab havde lovet at tage sig af sagen.

For yderligere at udbrede kendskabet til H.R. og ikke mindst ungdomsafdelingen arrangerede man gratis ferieroning for drenge fra skolerne i Gentofte kommune. Der blev afholdt propagandamøde d. 1. juni, men det var dårligt besøgt.

I 1943 fortsattes ungdomsafdelingen under Erling Schous ledelse, ferieroningen blev opgivet, da en ansøgning om tilskud fra Gentofte kommune blev afslået.

Tilslutningen til ungdomsafdelingen var stadig så som så, og da al roning i Øresund blev forbudt i 1944 døde sagen faktisk hen, og hverken i 1945 eller i de følgende år hørte man noget til afdelingen.

Men i 1949 kom der igen gang i ungdomsafdelingen. Bestyrelsen besluttede at forsøge med aftenroning for drengene under ledelse af Karl Møller Rasmussen. Forsøget viste sig at gå fint og gnidningsløst. De 15 drenge, afdelingen talte, faldt godt til i klubben, og resultatet blev en udvidelse af afdelingen i 1950, og siden da er det gået støt og roligt med udviklingen af denne levekraftige afdeling, der nu hvert år tæller ca. 50 drenge.

Ungdomsafdelingens opgave er ikke alene at interessere drengene for rosporten, men også at give dem et indtryk af samfundssind og samvittighedsfølelse, idet drengene har deres egen bestyrelse og styrmænd. Styrmændene gennemgår et af klubben afholdt styrmandskursus, hvor hver enkelt aflægger prøve i såvel teori som praksis. Man sikrer sig, at drengene er fuldt fortrolige med søen, før de får lov til at gå ud med kammeraterne. Det at blive styrmand er en tillid, der vises drengene, en tillid de sætter meget højt og aldrig svigter. I ungdomsbestyrelsen planlægges afdelingens arbejde, såsom aftenture, week-ends og langture. Dette føres til protokols og godkendes af H.R.s bestyrelse, som herigennem altid er i nøje kontakt med afdelingens arbejde. Ungdomsbestyrelsen har tilsvarende poster som klubbens bestyrelse og afgives til hjælp for denne, således at drengene herigennem får et indblik i klubbens ledelse. Et kendskab der senere vil kunne blive til gavn for roklubben.

Hver sommer har drengene lejlighed til at deltage i langture — både herhjemme og i udlandet. Norge, Sverrig og England er kendte langtursområder for vore unge. Turen i Svendborgsund i sommeren 1951 vil blive husket såvel som den herlige uge i »Skovhuset« i 1954, hvor drenge fra Norge og England deltog, samt turen til England sidste sommer. Disse ture og mange andre har givet vore unge lejlighed til at opleve rolivets allerbedste sider. Venskaber er blevet knyttet, og minder har de unge fået, som mangen en ældre roer vil misunde dem.

Ungdomsafdelingen har også deltaget i kaproninger, hvor de har hentet sejre og nederlag med den rette indstilling over for sportens ånd. Den største

H.R.U.s Henley-vindere 1955, stående fra venstre Mogens Mygind, Johs. Fischer og Claus Olsen. Siddende »Jimmy« og Jørgen Langvad.

sejr hentede afdelingen på Henley banen i England sidste sommer, hvor et hold vandt »The Rathcreedan Challenge Cup«.

Hvert år uddeles der ved standerstrygningen et bæger (kilometerbæger) til den flittigste dreng, og sidste sommer fik afdelingen skænket et vandrebæger, der hvert år tildeles en dreng, der i sæsonens løb har gjort sig fortjent dertil.

Ungdomsafdelingen er en af klubbens hovedårer, hvor blodet strømmer stærkt og hedt. Det må være her, der skabes noget, her der sker noget. Det forlanges der af de unge i dag. Der kaldes på dem fra alle sider, uden der dog alle steder bydes dem lige meget. Lykkelige er de, der finder sig til rette inden for rosportens rammer. De har lejlighed til at dyrke deres idræt hele livet. Roning er i sandhed den sport, der gør mandfolk til drenge og drenge til mandfolk.

GYMNASTIKEN

Af kpt.ljt. P. Hansen

Som alle velledede roklubber optog H.R. allerede fra starten gymnastikken på sit vinterprogram.

Sammen med den daværende formand, Kai Nielsen, aftalte jeg, hvilke øvelser der skulle gennemgås, for at nå det der var meningen med det hele, nemlig at holde de medlemmer, der ønskede det, i passende form vinterhalvåret igennem.

I de første 15 år holdt vi os i det store og hele til et udvalg af de stadig anvendte Ling's og Bukh's øvelser. Efter krigen gik interessen for redskabsøvelser stærkt tilbage, og som en erstatning herfor indførte vi forsøgsvis stavgymnastik efter kaptajn Jespersens system. Forsøget vandt almindelig tilfredshed og indgik derefter som et fast led i hver gymnastiktime.

Endvidere indførtes en speciel form for gymnastik, nemlig »Skigymnastik« til gavn og fortræning for de efterhånden ikke få medlemmer, der nu holder vinterferie i Norge.

For helhedens skyld skal tillige nævnes, at gymnastik indgår som obligatorisk prøve til erhvervelse af Idrætsmærket, og af den grund havde vi derfor også i Idrætsmærkernes »glansperiode« et særligt udvalg af øvelser med dette formål for øje »Idrætsmærkegymnastikken«.

Til afslutning skal også medtages et par bemærkninger om »Friluftsgymnastikken«, som vi dyrkede om morgenen på bådepladsen i sommeren 1944, hvor al roning var forbudt.

Det var naturligvis et stort savn, navnlig for morgenroerne, at de var afskåret fra den daglige morgentur, og for ikke helt at miste kontakten med klubben, indførtes da en times daglig morgengymnastik i fri luft. Til denne var der stor tilslutning, og vi dyrkede bl. a. ihærdigt de såkaldte »2-mandsøvelser« hvorunder udråb som: »Av for h . . . . . tror du, du er ansat på »Dagmarhus«!« eller »Hold op, hold op, jeg tilstår alt« ofte lød ud over pladsen.

Disse timer var virkelig fornøjelige, og de bidrog meget til det gode sammenhold i en for klubben vanskelig tid.

Det er således et righoldigt gymnastik-stof, der i den forløbne tid er arbejdet med. Formålet, der som tidligere anført var og er at holde de deltagende medlemmer i passende form, alt efter evner, anlæg og alder, synes at være nået, når vi hvert forår har set klubbens raske gymnaster, såvel yngre som ældre med højt humør og stor energi kaste sig over roningens talrige glæder.

Ligesom der har været forandring og afveksling i selve gymnastikprogrammet, har forholdene også medført, at vi nogle gange har måttet skifte gymnastiksal, både med og mod vore egne ønsker.

Vi begyndte i 1931 i en sal på skolen i Duntzfeldtsalle. Den var ikke særlig god, og da vi året efter kunne rykke ind i den nybyggede skole »Tranegårdsskolen« på Gersonsvej, hvor vi har til huse idag, havde vi — og har stadig — en sal, der svarer til alle nutidens krav, såvel med hensyn til størrelse og udstyr som badeforhold.

Imidlertid kom krigen, og i 1943 måtte vi rømme »Tranegårdsskolen«, der blev beslaglagt af tyskerne »til andet formål«. Vi fik derefter husly et par år i »Gl. Hellerup Gymnasium« —og ikke et ondt ord om denne sal, hvor der er dyrket megen og god gymnastik gennem årene — men vi savnede allige-vel vore komfortable forhold, som vi havde vænnet os til, og stor var glæden, da vi atter kunne vende »hjem« til Gersonsvej, til de omgivelser hvor vi føler os godt tilfreds, og hvor vi håber at kunne dyrke vor gymnastik endnu i lang tid fremover på samme hyggelige og kammeratlige måde som hidtil.

Kapt.ljt. Peter Hansen, der sammen med roklubben fejrer 25-års jubilæum som gymnastikleder.

HÅNDBOLDAFDELINGEN

Hellerup Roklub har været med til at fylde Idrætshuset med et entusiastisk publikum, der tiljublede vore grønklædte roere, der i den mørke vintertid helligede sig håndboldspillet.

Det begyndte så småt i 1932 med et par minutters håndbold efter gymnastikken. Interessen for det raske spil øgedes, og i 1933 blev det første hold dannet og tilmeldt turneringen. Den første modstander var »Universitetet«, der var så ubeskeden at vinde med 23—1, og så blev der endda nedlagt protest mod vort eneste mål. Men håndboldafdelingen tabte ikke modet. Året efter lejede man sal på Ingeniørkasernen og trænede hver søndag fra kl. 8—9, ligesom der blev antaget en træner. Håndboldsporten var i sin vorden, og turneringen var endnu ikke rigtigt tilrettelagt. Vi mødte så stærke hold som Schneekloth, Politiet og igen vor banemand »Universitetet«. Resultatet — nederlag over hele linien.

I 1935 lykkes det at få træningen lagt en time senere søndag, hvilket forøgede antallet af spillere. H.R. deltager i pokalturneringen og møder T.I.I. og taber 2—23. Håndboldforbundet afholder for første gang en turnering med rækkeinddeling — A-, B- og C-række. C-rækken er igen inddelt i puljer, og i den nederste af disse anbringes H.R. Vi møder O.M.A. og vinder. Ganske vist fik O.M.A. flest mål, men dommeren opdagede, at de havde brugt en spiller fra mesterrækken, og vor modstander blev diskvalificeret.

I 1936 gik det bedre. Sammenspillet var blevet bedre, og vi bliver puljevinder med målcifrene 23—11. Om sommeren afholdes en turnering, hvor afdelingen vinder sit første sølvbæger. I pokalturneringen bliver vi i bogstavelig forstand slået ud af politiet. Flere af vore spillere blev midlertidige invalider.

I 1937 spiller H.R. i C-rækken og slutter på tredjepladsen. Året efter går det endnu bedre, og H.R. spiller oprykningskampe til B-rækken. Det blev nogle meget enerverende kampe, som det lykkedes os at afslutte til vor fordel. For tredie gang vinder H.R. sommerturneringen på Nokken og får pokalen til ejendom. I pokalturneringen 1938 fik vi den triumf at slå arvefjenden »Universitetet« med 8—5, men »Ajax« sendte os derpå ud af turneringen med 8—1.

I 1939 deltager H.R. i pokalturneringen i A-rækken og efter nogle hårde og sindsoprivende kampe nåede vi i finalen, hvor vi skulle møde den i alle landets blade udråbte favorit »Vestre Borgerdyd«. Denne kamp må betegnes som den største i klubbens historie. Kampen bølgede frem og tilbage, og efterhånden gled publikums sympati over på os, da vi havde de oplagte favoritter »på krogen«. Første halvleg endte 1—0 til »V.B.«. Straks i 2. halvleg lykkes det os at udligne, og fra da af larmede, heppede og skreg publikum på H.R. Kampen endte 1—1, og der skulle spilles 2×3 minutters omkamp. De første 5 minutter gik uden mål, men båret frem af taktfaste »Hel-le-rup«-råb lykkedes det Humle at score 3 (tre) gange, og H.R. var pokalvinder og vore spillere døve af publikums stemmeudfoldelse.

H.R.s pokalvindere 1939

1940 og 1941 spillede vi stadig i B-rækken med sejre og nederlag i skøn forening. I roernes håndboldturnering nåede vi finalen, hvor vi mødte K.R., der sendte os hjem med et nederlag på 2—7. Men i 1942 fik vi revanche over K.R., som vi igen mødte i finalen. Sejren blev på 15—6. Året efter mødte vi igen K.R. i finalen om roernes håndboldmesterskab, og efter en drabelig og sindsoprivende kamp tabte vi med 13—14.

Samme år saboteredes Sundbyhallen, og vore raske håndboldspillere var uden træningsmuligheder, hvilket resulterede i nederlag, således slog Lyngby Roklub os ud i den indledende kamp med 4—5.

I 1945 gik det bedre, og traditionen tro mødte vi K.R. i finalen, men tabte 7—15. Spillerne havde stadig ingen sal at træne i, og efterhånden svandt interessen for spillet, trods Erik Haagen Andersens ihærdige forsøg på at holde liv i afdelingen, der i 1947 fik træningsmuligheder på Ingeniørkasernen, men året efter trak Haagen Andersen sig tilbage, og Hellerup Roklubs håndboldafdeling opløstes efter en glorværdig tilværelse.

EN SEKTIONS FØDSEL, LIV OG DØD

Onsdag d. 22. januar 1941 blev Hellerup Roklub velsignet med et barn — faderen var Henning Birch, og afkommet blev i første omgang døbt:

HELLERUP ROKLUBS SKISEKTION

og sektionens formål var at holde lidt sammen på H.R.s medlemmer i vinterhalvåret, først og fremmest ved at arrangere skiture, eller hvis sneen skulle svigte, hvad der jo hænder herhjemme, traveture og sammenkomster med film, foredrag og anden underholdning, men allerede kort tid efter starten fandt sektionsledelsen, at den også burde tage orienteringssporten på sit program, denne sport var der nemlig mægtig »mode« i på et vist tidspunkt af krigen — og så blev »barnet« døbt om og fik det fine og flot klingende navn:

Hellerup Roklub's Ski- & Orienterings Sektion
Medlem af Dansk Ski- & Orienteringsforbund
under D I F., F I S. & U I A A.

I sektionens første leveår viste den en umådelig vitalitet, ikke mindst fordi den tilsmilet af vejrguderne var i stand til at arrangere en mængde dejlige skiture, og desuden afholdtes flere interessante medlemsmøder — men det største og mest vellykkede arrangement var dog den store nytårsfest i »Skovriderkroen« d. 31. december 1941.

Ved generalforsamlingen d. 19. oktober 1942 trak Henning Birch sig tilbage som formand, og Hans Dahl overtog posten indtil januar 1944, hvor K. M. Rasmussen fik ledelsen indtil oktober 1945, hvor Aage Brønderslev trådte til.

Udover de sædvanlige ski-, trave- og orienteringsture, hvortil tilslutningen desværre blev mindre og mindre, lykkedes det i 1946 for skisektionen at få en aktie i en norsk fjeldhytte, der ganske vederlagsfrit blev stillet til dens rådighed af en direktør Larsen i Oslo som tak for danskernes hjælpsomhed i krigens trange år — og 12 sektionsmedlemmer fik en uforglemmelig vinterferie i Norges storslåede fjeldverden. I 1947 arrangeredes skitur til Nordseter turisthjem ved Lillehammer, og i 1948 og 1949 til fjeldhytter ved Nesbyen på Bergensbanen — alle disse ture var yderst vellykkede.

I 1948 tog skisektionen initiativet og gennemførte et stort anlagt andespil, der gav sektionskassen et ganske pænt overskud, som blev benyttet til i 1949 at skaffe sektionsmedlemmerne en så billig Norgestur som overhovedet muligt — men så var det også sket, det næste man hørte til skisektionen var i en dødsannonce i »AAREN« i januar 1950, den meddelte kort og godt:

»H.R.s ski- og orienteringssektion er efter længere tids tiltagende svaghed stille og roligt hensovet onsdag d. 4. januar 1950. Til stede ved dødslejet var en lille skare trofaste tilhængere, der efter at have hørt formanden berette om sektionens håbløse tilstand, trøstede sig ved en gravøl og slog sig til tåls med, at det var den eneste udvej.«

Skønt Dansk Ski- og Orienteringsforbund som en anden skattedirektør gjorde alt for, at afdøde intet skulle efterlade sig, lykkedes det ikke helt, og den hedengangnes ejendele tilfaldt Hellerup Roklub — for en fuldstændigheds skyld skal vi lige til slut bemærke, at som et sidste ønske henåndede afdøde, at den kunne tænke sig, at P.N.s yndling, *badstuen*, fik sin del af arven, for på den måde ville sektionen ligesom stadig være med til at støtte vintersamværet blandt H.R.s medlemmer, og det havde altid været dens kæreste pligt.

„AAREN"

Når en klub, en forening eller hvad det nu kan være når en vis størrelse, vil trangen til at få eget medlemsblad næsten altid melde sig - - det er nemlig hyggeligere at få serveret meddelelser, selv om de er nok så officielle og kedelige, gemmen et klubblad end gennem disse dødsenstriste cirkulæreskrivelser — og i maj måned 1934 så Hellerup Roklubs medlemsblad »AAREN« dagens lys for første gang, og det kære lille væsen må åbenbart være levedygtigt, for det eksisterer jo som bekendt den dag i dag, selv om det i tidens løb har været ude for flere alvorlige kriser.

Man skulle tro, at der altid ville være mængder af stof fra medlemmerne i klubbladet, for de har jo næsten altid noget at »brokke« sig over, når man sådan går og lytter lidt efter, hvad der bliver sagt rundt omkring — men det mærkelige er, at de arme redaktører har meget svært ved at få medlemmerne til at udtrykke sig gennem »AAREN«s spalter, og det er ligemeget, om det gælder tilfredshed eller utilfredshed med tildragelser indenfor klublivet, eller andres delagtiggørelse f. eks. i langturenes oplevelser. Nå, nok om det, det bliver sikkert ikke anderledes, men konsekvensen er, at den stakkels redaktør må skrive det meste af bladet selv, og så kan det jo ikke undgås, at det bliver lidt eensporet — og det er værst for læserne.

For retfærdighedens skyld skal dog her tilføjes, at i de senere år er medlemmerne måske ikke blevet bombarderet for stof så ihærdigt som tidligere, men det skyldes, at omkostningerne ved bladet er vokset i uhyggelig grad, således at sideantallet ofte må indskrænkes til 4, og så er der jo ikke plads til meget andet end officielle revselser og lignende.

Vi skal ikke her komme ind på, hvilke redaktører »AAREN« har haft i årenes løb, for det kan læserne se andetsteds her i »jubelnummeret« — men vil blot sluttte dette lille indlæg med at ønske, at »AAREN«, ligeså længe som H.R. består, må være bindeleddet mellem alle klubbens medlemmer og mellem disse og bestyrelsen, og at den dag snart vil komme, hvor man kan tillade sig at bruge et par sider ekstra til lidt underholdende stof og nogle flere billeder, for det er nu engang sådan noget, der sætter lidt kolorit over bladet, men indtil da beder vi blot om læsernes overbærenhed.

IDRÆTSMÆRKET

Motto: Idræt for de mange og idræt gennem mange år.

På generalforsamlingen i februar 1935 forespurgte et af de yngre medlemmer formanden (Kai Nielsen), om det ikke var muligt at komme til at tage Idrætsmærket i H.R. Hertil svarede formanden, at det var der forsåvidt intet i vejen for, men det krævede et stort apparat med kontrolprøver ved hjælp af flere dommere i forskellige idrætsgrene. Det unge medlem syntes ikke rigtig, at det store apparat kunne være større end det kunne skaffes tilveje, og formanden måtte så igen tage til orde og foreslog, at der blev nedsat et udvalg med forespørgeren (Poul Nielsen) som formand, og det har han været lige siden.

Ja, sådan var altså begyndelsen, og den 1. april 1935 aflagde ikke mindre end 17 medlemmer i alle aldre første prøve i gymnastiksalen, og alle mand bestod. I løbet af sommeren blev de øvrige prøver aflagt, og ved afslutningsfesten i Charlottenlund Palmehave, lørdag den 5. oktober 1935 uddeltes de første idrætsmærker i H.R.s historie. Efter at Kai Nielsen havde overrakt det første mærke til Poul Nielsen, foretog P.N. selv uddelingen af de øvrige mærker. Følgende medlemmer fik ved denne lejlighed tildelt IM.:

Bronze:
Frederik Nielsen
Frits Busse
Hugo V. Larsen (med sløjfe)
Erik Andersson Erlinger
Helmuth Petersen
Johs. Mathiesen
W. Arnet
Hans Dahl
Poul Nielsen
Kjeld Lønberg
H. H. Birch
Knud Østberg

Sølv:
Erik Wodschow

Guld:
Aage Nielsen

Når man studerer navnene på ovennævnte idrætsmærkefolk, er det ganske interessant at konstatere, at over halvdelen den dag idag er aktivt med i klubbens liv.

Som klubbens første dommere blev godkendt: F. Gerdes, H. H.Birch, H. Hare og Poul Nielsen.

Og så gik årene. Idrætsmærket fik sin faste rubrik i »Aaren« og blev en stående institution indenfor H.R., og vi har i tidens løb fået utallige eksempler på det gode sammenhold og kammeratskab, der blev skabt netop gennem idrætsmærkearbejdet på alle fronter. Naturligvis var roningen stadig vor hovedidræt, men træningen i atletik og svømning var sandelig også medvirkende til at fremme det uvurderlige fællesskab. Der er i al stilfærdighed gennem årene knyttet mange venskabsbånd på denne måde til glæde for mange medlemmer og til gavn for Hellerup Roklub, som fra første færd har støttet arbejdet for IM på alle måder.

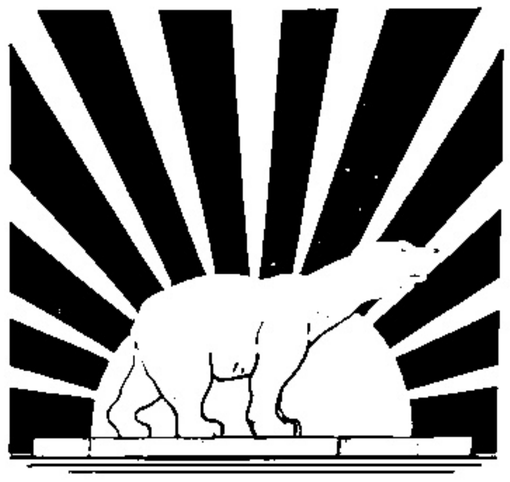
Når det oplyses, at 300 forskellige medlemmer i de forløbne 20 år har påbegyndt 750 prøverækker, hvoraf en væsentlig del er afsluttet helt, vil man forstå, at interessen for IM har haft tag i vidt forskellige medlemmer i alle aldre, og herigennem bliver Idrætmærkets ovenstående motto bekræftet på den smukkeste måde. Flere medlemmer har i årenes løb betragtet det årlige prøvebevis som en slags lægeattest, der bekræfter, at fysikken er i orden. En god og værdifuld helbredsattest.

Da IM-arbejdet i sin tid blev påbegyndt, var det i nært samarbejde ved kontrolprøverne med roforeningen »KVIK«s utrættelige IM-leder, Axel Hansen.

En helt uundværlig støtte og hjælp har vi i alle årene haft i vor gymnastiklærer, kaptajnløjtnant P. Hansen, ikke alene i gymnastiksalen, men også på stadion. Uden sådan faglig assistance ville det slet ikke have været let for IM-udvalget at overkomme det omfattende arbejde såvel i marken som ved skrivebordet.

Da IM-udvalget og dermed også selve IM-arbejdet altid har indtaget en plads som en stat i staten: »Hellerup Roklub«, skal der også fra vore idrætsmærkefolk gennem årene lyde en oprigtig tak til H.R.s skiftende bestyrelser for aldrig svigtende interesse, og samtidig hermed skal følge en hjertelig lykønskning på jubilæumsdagen.

Badstuen
„DRIVHUSET"

Næsten hele vort moderne samfund består af udvalg i en uendelighed, og sådan er det også indenfor H.R.s egen lille verden. Og her spiller det så pudsigt ind, at det i sin tid mere eller mindre selvbestaltede Badstue-udvalg har været ganske identisk med vort Idrætsmærke-udvalg af en meget nærliggende årsag.

Under de tilbagevendende træningsbesøg på Gentofte Stadion observerede IM-udvalget en original finsk badstue, som var opstillet i umiddelbar nærhed af kastebanerne. Udvalget fattede interesse for badstuen og formålet med dens eksistens. Det ville være dejligt med en sådan badstue på vor egen bådeplads, og der var ikke langt fra tanke til handling. En skønne dag var badstuen til salg for en favorabel pris, og udvalget slog til. Badstue-udvalgets mening var den, at badstuen skulle være en gave til H.R. som vore Idrætsmærke-folks tak for klubbens velvilje overfor IM-sagen.

Det skal siges straks, at købesummen meget hurtigt blev dækket ind, og derefter kom så selve opstillingen og monteringen på bådepladsen. Ved alle gode kræfters hjælp og sædvanlig forståelse og imødekommenhed fra Gentofte kommunes side gik arbejdet fra hånden i løbet af efteråret 1949, således at den officielle indvielse kunne finde sted søndag

den 8. januar 1950. Ja, længere er det altså ikke siden. Det føles som en menneskealder, men hvordan klarede man sig dog rent bademæssigt før den tid. Det må guderne vide.

Byggeomkostningerne måtte Badstue-udvalget kæmpe med i 2 år, men derefter kunne man overdrage »Drivhuset« gældfrit til H.R.s bestyrelse. Der var i dette tidsrum omsat over tre tusind kroner til dækning af byggeudgifter og brændsel, et beløb der var indgået ved bidrag fra 50 øre til 50 kroner. Atter et bevis på betydningen af at løfte i flok, når det gælder.

Der er vel ingen grund til at hæfte sig ved, at det var vore IM-folk, der også i første omgang sluttede op om badstue-badningen, men det er glædeligt at konstatere den usvigelige interesse, der er blevet badstuen til dels både af vore ganske unge og af vore ældste medlemmer. En større interesse i bredden kan vi ikke ønske os.

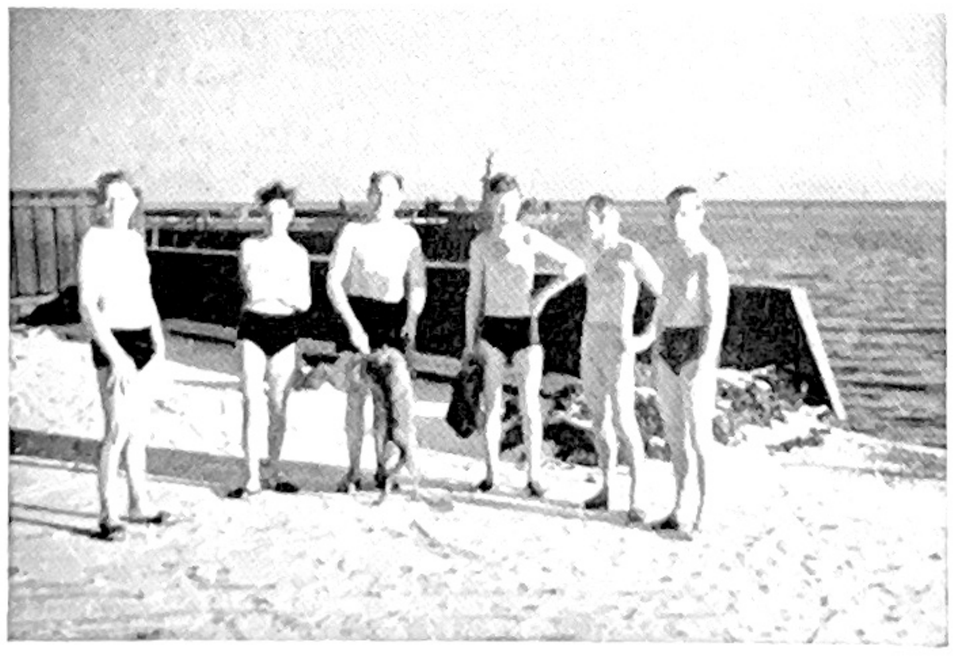
Med stadig voksende tilslutning til vinterbadningen, som ganske revolutionerede hele klublivet i vinterhalvåret, blev det nødvendigt at udbygge »Drivhuset«, efterhånden som tiden gik. Indretningen blev stadig forbedret, og en tilbygning var netop under opførelse, da en nyopstillet, specialbygget ovn på næsten uforståelig måde antændte isoleringspladerne, og hele badstuen blev lagt i aske i løbet af et øjeblik den 9. oktober 1955.

Branden var en bitter oplevelse, men da skuffelsen havde sat sig, gik H.R.s bestyrelse og badstueudvalget igang med tegninger, ansøgning om byggetilladelse, og med vanlig forståelse og imødekommenhed fra kommunens side lykkedes det murermester Pamperin, der naturligvis selv er badstuebader, på rekordtid at rejse en brandsikker badstue som en fugl Føniks over den gamle aske. Torsdag den 1. december 1955 kunne den nye badstue indvies på standsmæssig måde.

Der var vel ingen, der havde drømt om, at vort gamle »Drivhus« skulle ende sine dage på denne triste måde, men til gengæld ordnede skæbnen det sålunde, at vi kunne opføre en større og bedre badstue med den helt ideelle indretning.

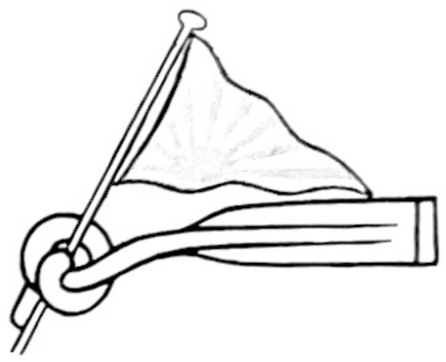
Ombygningen af den gamle badstue skulle være vinterbadernes jubilæumsgave på H.R.s 25-årsdag, og så ville ulykken eller lykken det anderledes.

Badstue-udvalget har altid nydt bestyrelsen's bevågenhed, og der vil være god grund til at bringe en tak for den interesse og forståelse, der altid er vist fra såvel bestyrelsen's som medlemmernes side, en sympatitilkendegivelse og anerkendelse der gør det uomgængelige arbejde let at udføre.

„AAREKNUDEN"

G. H. R.

»Foreningen af gamle Helleruproere« blev stiftet i 1945 med Kai Nielsen som formand. Foreningen fik straks navneforandring til »AAREKNUDEN«, og den tjener to formål. For det første at virke til økonomisk støtte for roklubben, samt at samle de ældre medlemmer i festligt lag.

I de 10 år, der er gået, har foreningen skænket klubben en kaproningssculler, ydet et smukt tilskud til deltagelsen i Henley Regattaen, skænket en ny flagstang og flag til »Skovhuset« samt ved flere lejligheder trådt hjælpende til i en for klubben vanskelig situation.

Den selskabelige side af foreningen indskrænker sig til to møder om året. Møder, der ses hen til med stor forventning. Generalforsamlingen er så absolut ikke den kedeligste, navnlig ikke hvis den dirigeres af »Perpendikkelsmeden«, eller forsamlingen ikke vil stemme uden vederlag i form af cognac. Det andet møde arrangeres som skov- eller rotur, og hvis sidstnævnte form for aktion udøves, sker det under udfoldelse af megen energi, indtil Charlottenlund badeanstalt ligger tværs om bagbord, så er det slut med kræfterne, og hjemturen gennemføres kun ved tanken om den ventende frokost i klubben.

I 1951 overtog Henning Birch ledelsen, og foreningen fortsætter støt sin gerning indenfor roklubbens rammer.

TILBAGEBLIK

Af Henning Birch

Iført bowler og sort overfrakke gjorde jeg min entré i Hellerup Roklub i 1932. Mange tænkte »hvilken gangster«, og jeg er sikker på, at nogle af dem idag føler, at de havde ret, måske, men dette spørgsmål får stå hen. Det er ikke herom, jeg skal rapportere, derimod om de tilskikkelser i roklubbens liv, som jeg har haft indflydelse på, og unægtelig er disse mangefold. Jeg vil foretrække at begynde med det, der har ligget mig stærkest på sinde, nemlig:

Kaproning. Da bowleren og overfrakken var lagt til side, havde jeg det held at blive instrueret sammen med sådanne kolosser som Johs. Godtfredsen, K. O. Vinther og Ebbe Christensen. Mit synspunkt var, at dette muskelbundt burde udnyttes, hvorfor jeg foreslog mine kammerater, at vi gik i træning for deltagelse i den internationale Københavns Regatta på Bagsværd sø d. 16. juli 1932.

Rich. Jørgensen

Roklubbens første rochef, sølvsmed Richard Jørgensen, tidligere europa- og nordisk mester fra K.R., ja, forøvrigt et fhv. medlem af det berømte »smedehold« i inrigger, tog sig beredvilligt af os, og hvilken træner! Han indebar alt det, som mange trænere idag kunne ønske sig, nemlig begejstring, gnist, og et hårdt greb om sine folk. Vi trænede virkelig, ingen cigaretter, intet øl eller andet spiritus. Jeg erindrer, hvorledes vi i det par år, når efterårskaproningen var slut i havnen, styrede ind på badeanstalten »Øresund« og forsøgte os med den første cigaret, føj, hvor den smagte. Så oprandt dagen, hvor vi skulle vise, hvad vi duede til, og jeg tror, vort overmod fik bekræftelse allerede i starten, hvor vi lagde os sikkert og trygt i spidsen foran 4 både. Den hårdeste nød var imidlertid Esbjerg, som trak uhyggeligt ind på os, men vi vandt dog med 1/10 sekund.

Hellerup Roklub var ikke på det tidspunkt kaproningsminded, tværtimod, det fik vi at føle, da vi kom i klubben om mandagen, der var absolut ingen, der fandt anledning til at ønske os til lykke, men anså os for nogle mærkelige mennesker, der nu betragtede os selv som noget stort, men det var langt fra. Vi fortsatte i inrigger og vandt junior løbet i Landskrona ved denne roklubs jubilæum, forøvrigt en tur hvor praktisk talt hele roklubben deltog.

Atter sejrede vi ved efterårskaproningen i København, og nogle enkelte sejre i provinsen skal også noteres. Nu var tidspunktet imidlertid oprundet, hvor vi havde svært ved at holde sammen på hinanden, og endelig måtte vi også se i øjnene, at fremtiden lå i »outriggers«, og, sandt at sige, her slog vi ikke til. Jeg blev indvalgt i bestyrelsen i 1934 som kaproningschef, hvilket dengang var identisk med at være træner, og omend dette arbejde var trælsomt, havde jeg mange glæder, til jeg trak mig tilbage i 1938. Jeg havde den glæde i 1934 at skabe 7 sejre ud af 14 starter, og i 1935 4 sejre ud af 14 starter.

Herefter forsøgte vi at gøre os gældende i »outrigger«, men det faldt ikke særligt godt ud, vel nok for en del fordi jeg jo faktisk ingen erfaring havde på dette område, og dernæst fordi Hellerup Roklub jo er placeret på et sådant sted, hvor træning i outrigger er aldeles umuligt. Senere kom andre til, og jeg må navnlig nævne en mand som P. Scheel Krüger, der skaffede klubben et danmarksmesterskab.

P. Scheel-Krüger

Revuerne. Om disse kunne der skrives bøger, men jeg skal indskrænke mig til at fortælle om mine egne oplevelser. Den første revue blev opført i 1933, og blev afgjort en sukces, denne var jeg ikke med til at skabe, derimod havde jeg andel i revuerne 1934—35, og uden at gå nogen for nær, kan det vistnok fastslås, at revuen 1934 var den bedste, der blev præsteret. Jeg husker vor indledning, et stort lærred hvorpå der var aftegnet en »otter«, og alle agerende stak hovedet igennem hver plads, medens jeg som »Prologus« præsenterede dem. Den person, som skal have den største hyldest i forbindelse med revuerne, er imidlertid »Mille«, roklubbens første formand's hustru. Vi gjorde vort bedste som forfattere og skuespillere, men det var »Mille«s inspiration, der lagde op til sukces'en. Når man betænker, at hun formåede at omdanne en halvvejs jord- og betonarbejder som mig til førsteelsker på scenen, vil man forstå, at hendes evner som instruktør var formidable.

Skisektionen. Efter inspiration fra D.S.R.s skisektion fandt jeg på at danne en sådan i januar 1941. Det var netop på det tidspunkt, hvor danskerne var ved at blive ski-minded, men der var store vanskeligheder at overstå. Således først og fremmest instruktørspørgsmålet, der var jo i virkeligheden ingen af os, der kunne stå ordentlig på ski. Jo, een var der, nemlig »Lyngby Andersen«, han havde taget på det, og mange må vist i dag være ham taknemmelig for den instruktion, han udøvede. Vort medlemsantal var oppe på 85, og på en enkelt tur til Ganløse bakker deltog ca. 60 medlemmer. Mine efterfølgere arrangerede ture til Norge, men sidenhen døde denne sektion hen.

Skisektionen påtog sig også andre opgaver, jeg husker således en fest i Skovriderkroen, fuldt besat, ja, det var dengang. Idag har vi jo »Danebu«, og for at få plads der, behøver man ingen speciel skisektion, det ordner roklubberne direkte, og det er vel kun godt sådan.

Minder. Disse rinder mig uvægerligt i hu ved en lejlighed som denne, dejlige minder om pinsemiddage på hotel »Gylfe« i Sletten sammen med Damernes Roklub, jeg har vist lov til at prale af, at jeg indstiftede denne tradition i 1933, og mange år efter blev den fulgt op.

Jeg synes også, der er anledning til at erindre om H.R.s indsats i filmen »Week-end«, hvor vi deltog på linie med kapaciteter som Ib Schønberg, Lau Lauritzen jr., Sigfred Johansen, Poul Reichardt, Per Gundmann m. fl., og jeg må tilstå, at det var en af mine store dage, når jeg drog henover taget fra »Palladium« for at uddele en 10'er til de agerende. Senere blev jeg af samme grund hængt ud i Dansk Forening for Rosport for »professionalisme«. Nå, der skete mig dog ingenting. Endelig blev vi engang så »rige«, at vi kunne købe en udtrådt »otter« hos K.R., men ak, da vi roede den hjem, forliste den i Svanemøllebugten, og hver især måtte klare sig ind til D.S.R. med en åre mellem hænderne, medens båden af nogle enkelte blev bjerget ind. Det var dog værre, da vi senere fik flikket et tilsyneladende godt hold sammen til denne båd, og den simpelthen ikke ville mere, da vi nåede A.P.M.'s bro. Der var intet andet at gøre end at trave tilbage i strandkanten med resterne af båden over hovedet, men da vi nåede Jomsborgvej og skulle gennem passagen til Onsgaardsvej, måtte vi have hele agterenden ind i bagerforretningen på Jomsborgvej.

Det skal lige nævnes, at H.R. gennem mange år besatte førstepladsen i 100 meter løb, stafetløb og tovtrækning ved de københavnske klubbers fællestur Kristi himmelfartsdag. Det var også en opgave, der faldt indenfor mit område som rochef, en opgave som jeg tog meget alvorligt fat på, og år efter år glædede mig til.

»*Aareknuden*«. Jeg kan ikke slutte uden at gøre opmærksom på denne institution. Dette appendix existerer *kun* for at støtte vor gamle klub, hvor og hvornår dette gøres nødigt. Jeg er meget glad for at stå i spidsen for dette arbejde, fordi jeg gang på gang møder velvillighed overfor tanken, således at forstå, at mange melder sig blot for at være med til at bidrage, men herudover ses vi »gamle« jo to gange om året, og disse sammenkomster er sandelig ikke de dårligste. Jeg føler mig overbevist om, at »Aareknuden« bestandig vil være et aktiv for vor gamle roklub.

Henning Birch.

KRIGSKAMMERATER

Af Ths. P. Olesen

Et af de få lyspunkter under krigen var Hellerup Roklub.

Hvor var der fredeligt i krigens dage. Intet jag for at komme på kontoret — for hvad skulle man der?

Morgenfriske stillede vi klokken syv, omklædte med maver af forskellig størrelse, nødtørftigt dækkede af de blå robukser og den »vide« trøje. Vi »skilte« på midten. Foran, når vi bar båden ud, bagpå, når vi rullede frem på sædet: Til roning klar! Ro!

Der var ikke meget ro i vores båd. De nyeste rygter, de sidste historier om Hitler, Göring og Göbbels skulle udveksles. Og de tidlige badenymfer på »Mågen« skulle iagttages og kommenteres. Yderst på badebroen, bogstavelig talt lige på vippen, stod hver morgen i al slags vejr »den brune Venus«, gylden, uden hvide aftegninger.

»Direktør-holdet« kaldtes vi — ikke uden hån — fordi vi startede et kvarter senere end »krapylerne« og dvælede lidt længere ved omklædningen og den kolde bruse. Det var, før der kom sådan blødsødenhed som varmt vand fra gasautomaten. Direktørholdet var et talrigt hold, *nominelt* nok til en otter, men *reelt* sjældent mere end en toer, undertiden skrumpende ind til en sculler eller to.

Med slet dulgt misundelse fulgte vi andres træning til idrætsmærket, og en morgen prøvede vi 2000 meteren på stopur. Vi *kunne* — *næsten* — men I guder, hvor vi sled for at komme de sidste sekunder ned. Reinhard forærede alle sine margarinemærker væk for at komme af med maven, og jeg måtte opbyde al min *esprit* for at holde ud til den bitre ende. *Kaj Petersen* — tømmerhandleren — svedte harpiks ud af sit mahognifarvede ansigt, og *Tage Peetz*, kompagnonen, opgav på forhånd. *Svend Illum* og *Hans Raaschou* var af dem, der blev råbt »turister« efter, når de mødte ... Senere supplerede vi os med *Asger Gam*.

Da vi først havde klaret roningen, både 2000 meter og 20 km, var der ingen vej tilbage. Vinter og vår blev vi tævet igennem af daværende korpsofficiant *Honoré* med det enorme gloseforråd. Og ude på Stadion løb og spring, kast og kuglestød. Hvor havde vi dog fortjent morgenkaffen på Glyptotekskaféen bagefter.

Svømme måtte vi også. Mødtes på cykel ved Svanemøllen klokken syv, så i regn og sne ud til Frederiksberg svømmehal, hvor eksmesteren *Ingrid Larsen*, nu fru *Den Gyldenblonde*, stod og så streng og dejlig ud i celluldne shorts, der blev shortere for hver vask. Måske var det derfor, hun ikke selv ville i vandet — i hvert fald, vandskræk *havde* konen, men os andre fik hun til det ved grove insinuationer om svigtende kraft og mandighed. 30 minutters uafbrudte lidelser under sadistiske tilråb fra den skønne, crawl på bryst og ryg, udspring fra 3- og 5-meteren (10 m fandtes gudskelov ikke!), sprængte trommehinder og blåstribede maveskind. —

Omsider prydede idrætsmærket vore bryster, og da krigen blev langvarig, fortsatte vi år efter år. Det blev til guld og sløjfer.

Dejligst var dog de solrige morgener i H.R. En hjælpende hånd til den søde blonde sculler-pige ved siden af, den parodiske afstempling af »søfartsbogen« ovre på molehovedet, turen langs de slumrende strandvejs-villaer, badningen — de første år på den hyggelige »Rasmussens badeanstalt«, hvor vandstrandvejen nu ligger, senere på den mere kommunale Charlottenlund. Hjemkomsten til klubben, slæbet af den tunge båd (styrelsen tildelte os altid én med blykøl), hvor man følte sig som en ligbærer uden sele.

Bagefter fik man erstatning for anstrengelserne, d. v. s. erstatningskaffe på Café Takstgrænsen, under krigen døbt *TT: T*akstgrænsens *T*ank, hvor *T*ratte *T*irektører på cykel mødtes igen om eftermiddagen og *t*ankede *t*oldfrie *t*anker på hjemvejen ved en rationeret øl.

Desværre belv det hele ødelagt ved freds-udbruddet. »Fred« og »ro« gik ikke sammen. Man kunne ikke mere leve af sine rationeringsmærker, man måtte atter arbejde for føden. Biler ødelagde idyllen for den cyklende direktør på Strandvejen, cris-crafter og vandskiløbere gjorde vandvejen usikker for sculleristen.

Men *mindet* har vi tilbage om godt kammeratskab i en ond tid, ført videre i lidt legen røvere og soldater med tyskerne.

Når vi om føje år er pensionister, kommer vi tilbage og holder os unge ved roningen og ånden — *esprit'en* — i Hellerup Roklub.

Dufte-Ole.